

vendende Criser, og hyad enten Fødevarerne ere høie eller lave, saa vil det aldrig udeblive, at den arbejdende Befolkning af og til vil forulempes. Det er jo en høist forunderlig Tilstand at befindes sig i, at f. Ex. en heel Commune er, saa at sige, under Næringsformynderskab, og jo før man kan komme ud af denne Stilling desto bedre.

Floug: Jeg skal være enig med de to ærede Talere i at takke den høitærede Indenrigsminister for den udførlige og i mange Henseender tilfredsstillende Maade, hvorpaa han har besvaret denne Interpellation, og hvorved jeg troer, at han vil have bidraget ikke lidet til at trøste endeel af dem, der lide under Dyrtidens haarde Tryk. Jeg skal imidlertid tillade mig at knytte et Par Bemærkninger til enkelte af den høitærede Indenrigsministers Meddelelser. Det kan i og for sig ikke andet end glæde at erfare, at Communalbestyrelsen agter igjennem Fattigdirectionen at foretage Uddeling af Understøttelse til saadanne Trængende, som ikke egentlig høre til de Fattige; men her maa jeg, tilligemed den ærede Forespørger, i høi Grad beklage, at Kjøbenhavns Fattigdirection ikke har en saadan Tillid, at den private Godgjørenhed kan forene sig med den, og at det, at Fattigdirectionen, som en nylig paadømt Retsfag tydelig viser, ikke blot er en slet Administration, men ogsaa har Ord for at savne den Humanitet, som den Fattige aldrig bør savne hos sine Medborgere, gjør, at den private Godgjørenhed i Kjøbenhavn spredes sig paa tuftende andre Maader, og derved ikke kommer til at gjøre nær den Nytte, som naar den igjennem en Autoritet, som nød almindelig Anseelse og Tillid, kunde sætte sig i Forbindelse med de Fattige. Jeg skal dernæst tillade mig at bemærke, at de Benge, som nu paa denne Maade uddeles, ville for en stor Deel gaae i Huusværternes Lomme, og her komme vi til et andet Punct, som viser, hvor utilstrækkelig den hele Kjøbenhavnske Fattigunderstøttelse er, saalænge der savnes tilstrækkelig Rum for Kjøbenhavns Befolkning at leve paa, saalænge den unaturlige Indskrænkning, som Byen er underkastet ved absolut at skulle bære Navn af en Fæstning,

forhindrer, at der er Plads til at bygge paa, og giver graadige Huusværter Leilighed til at udjuge de Fattige paa den skammeligste Maade. Dersom den høitærede Indenrigsminister altsaa vil gjøre noget Bort for en bedre Tilstand her i Kjøbenhavn, og navnlig skaffe bedre Kaaer for den arbejdende Befolkning, saa er Noget af det Første, han maa virke til: at Kjøbenhavns Bolde komme ned, og at Byen faaer Lov til at udvide sig paa en naturlig Maade; thi, dersom han ikke gjør det, saa vil han ikke blot ingenstunde faae Bugt med Fattigdommen, men han vil ikke engang kunne holde Liv i Kjøbenhavns Indbyggere, thi de ville døe af Pest. — Hovedmidlet til at forbedre Arbejdernes Kaaer er imidlertid det, som den ærede sidste Taler suldfommen rigtigt og bestemt udhævede, nemlig den størst mulige Frihed i Næring og Omsætning. Det er ganske vist, at en saadan Frihed, selv om den kun blev ganske delvis given, ikke vilde frembringe nogen stor Forbedring af Tilstanden i Kjøbstæderne, og det er ogsaa ganske vist, at man overhovedet ikke skal røre pludselig ved Forhold, som have bestaaet igjennem en lang Aarrække og derved have vundet Hævd og Tillid, men alligevel kan jeg ikke andet end mene, at de Betænkeligheder, som Kjøbenhavns Magistrat har havt ved at tilstede en personlig og altsaa meget stærkt begrændset Næringsfrihed, ere aldeles ugrundede. Den ærede Interpellant har allerede nævnt en Hovedvinding ved en saadan personlig Næringsfrihed, nemlig den, at de Næringsgrene, der savne Arbeidskraft til visse Tider, kunne faae den, og at derved en stor Deel af de Arbejdere, der savnede Arbejde i deres eget Fag, kunde faae det i andre Næringsgrene. — Der er forøvrigt aldeles ingen Rimelighed i at antage, at de Svende, der have godt og fast Arbejde, vilde løbe bort fra det for at ned sætte sig og arbejde paa egen Haand; de ville, hvis de gjøre det, meget snart komme til at erfare, at de have handlet daarligt. Men der gives en Mængde Medborgere, som nu ere udelukkede fra Erhverv, fordi de ikke ere i noget Laug, og dem vilde en saadan Næringsfrihed komme til gode, ikke derved, at de vare istand til at